

stemmelser søge at bevirke, at der ikke for optrædende ved Koncerter og Aftenunderholdninger lægges Hindringer i Vejen. Men Visen, hvor Hovedvægten ligger paa Teksten, har ingen tænkt paa. Det vilde sagtens være ugørligt i en Lov at skelne mellem Viser og Sange, og skulde det ske, at en Viseforfatter gennem en Rets-sag søgte at forhindre en Visesangers gratis Benyttelse af de af ham udgivne Viser, vilde Dommen sikkert gaa ham imod, og Afgørelsen sige, at da der ikke i Loven er skelnet mellem Viser og Sange, maa Viser gaa ind under Sange, og da Sange ikke ere beskyttede, ere Viser det heller ikke. Man har maaske indset det noget urimelige deri, og derfor er det i § 14 f. bestemt, at tidligere udgivne Danse og Sange ere beskyttede, „naar Udførelsen har Karakteren af dramatisk Opførelse“. Men denne Bestemmelse gælder i Virkeligheden intet eller saa godt som intet, thi hvad vil det sige, at Udførelsen har Karakter af dramatisk Opførelse? Ordene ere ganske taagede. Saa vage Udtryk burde aldrig findes i en Lov. Jeg forestiller mig, at man ved en Udførelse, der har Karakteren af dramatisk Opførelse, tænker paa Sangere i Kostume. Men det kunde virkelig aldrig falde Visesangere ind at gøre det sværere ved at optræde i Kostume. De optræde i Kjole eller Frakke eller Jakke eller Skjortearmer, og naar de have gjort det, ere de fuldstændigt sikrede imod, at Loven kan ramme dem. De kunne gladelig plyndre alt, hvad de ønske af Viseforfatterens udgivne Produktion. Enhver som helst anden Forfatter kan, jævnfør Lovens § 1 e., faa sin Bog beskyttet mod „Oplæsning, Fremsigelse eller anden lignende ved Sprogets Hjælp foretagen Gen-givelse.“ Men for Viseforfatteren gælder det ganske urimelige Forhold, at hvis han vil hindre en Vise mod Udnyttelse, maa han undlade at udgive den. Saa snart han har udgivet Visen, er den Visesange-res og alle andres lovlige Bytte, han er stillet fuldstændig retløs. Det, som gør Viseforfatteren retløs, er § 14 f. Man har, som jeg nævnede før, med Sange aabenbart ment saadanne, hvor Hovedvægten ligger paa den til Sangen knyttede, komponerede Melodi. Derfor nævnes i Loven altid Sange i Forbindelse med Kompositioner. Jeg tillader mig at foreslaa, at Begyndelsen af § 14 f. affattes saaledes: Udførelsen af udgivne — maa jeg gøre den parentetiske Bemærkning, at der staar stadig „tidligere udgivne“; jeg begriber ikke, hvorfor der staar dette

„tidligere“, for jeg synes, det kan være det samme, paa hvilket Tidspunkt disse Danse og Sange ere udgivne, naar de blot ere udgivne, jeg tillader mig at stryge dette „tidligere“ — mindre Kompositioner eller af enkelte mindre Stykker eller Dele, uddragne af udgivne større musikalske Kompositioner o. s. v. Altsaa, de mindre Kompositioner ere efter mit Forslag stillede i Stedet for Paragraffens „Danse og Sange“. Derved understreges tydeligere, at det er Paragraffens Mening ikke at lægge Sangere ved Koncerter Hindringer i Vejen, og den foreslaaede Ændring hindrer ikke Benyttelsen af Danse og Sange ved saadanne Lejligheder, da baade Danse og Sange ere mindre Kompositioner. Viser derimod, hvor Hovedsagen saa aabenlyst er Teksten, komme ikke ind under Kategorien. Jeg tillader mig at anmode den højtærede Minister og det eventuelle Udvalg om at tage dette mit Forslag under velvillig Overvejelse.

Den højtærede Minister har om det foreliggende Forslag forhandlet med Korporationer af Forfattere, Komponister og Forlæggere, men der er, saa vidt jeg kan se, ikke givet Grammofon- og Fonograf-selskaberne Lejlighed til at gøre deres Synspunkter gældende, skønt ogsaa de ere meget, ja, egentlig mere end alle de andre, interesserede i dette Lovforslag. Efter Lovforslaget overføres de Regler, der gælde for de sædvanlige Offentliggørelsesmetoder uden videre paa Fonogrammet og den fonografiske Opførelse. Dette er maaske mindre korrekt.

Formanden: Jeg skal her afbryde Mødet. Det fortsættes Kl. 3⁴⁵.

Mødet udsat Kl. 3³⁰.

Mødet genoptoges Kl. 3⁴⁵.

Formanden: Forhandlingerne ville ikke blive fortsatte i Dag.

Næste Møde holdes paa Mandag Kl. 1, og Dagsordenen er da: